

XXXI

PERCY

Chvíli si Percy optimisticky myslel, že vyhrává. Jeho meč se prosekával řadami *arae*, jako by byly z másla. Jedna zpanikařila a naběhla přímo do stromu. Další vyjekla a pokusila se odletět, ale Percy jí usekl křídla a poslal ji spirálou do propasti.

Pokaždé, když se démonka rozpadla, cítil Percy větší a větší děs, jak na něm přistála další kletba. Některé byly kruté a bolestné: bodnutí do břicha, pálení, jako by ho přejela pájecí lampa. Jiné působily slaběji: mrazení v krvi, neovladatelný tik v pravém oku.

Páni, kdo si asi tak s posledním výdechem pomyslí: *Kéž by ti cukalo oko!*

Percy věděl, že zabil spoustu nestvůr, ale z jejich pohledu o tom vlastně nikdy neuvažoval. Teď ho zalila veškerá jejich bolest, vztek a hořkost a vysávaly mu sílu.

Arae se hrnuly pořád dál. Za každou, kterou zničil, jako by se vynořilo šest dalších.

Paže s mečem mu ochabovala. Tělo ho bolelo a pohled se

rozmazával. Pokoušel se jít za Annabeth, ale byla těsně z dosahu, volala jeho jméno a bloudila mezi duchy.

Zatímco se k ní Percy potácel, jedna démonka zaútočila a zaťala mu zuby do stehna. Percy zařval. Rozprášil ji, ale hned potom se svezl na kolena.

Pusa ho páčila víc, než když polykal ohnivou vodu Pyri-flegethónu. Zkroutil se, trásl se a obracel se mu žaludek, jako by se mu jícnem propracovávalo klubko ohnivých hadů.

Vybral sis, ozval se hlas arae, Fíneovo prokletí... velmi bolestivou smrt.

Percy se snažil něco říct. Cítil se, jako by se mu jazyk opékal v mikrovlnce. Vzpomněl si na starého slepého krále z Portlan-du, který lovil harpyje křovinořezem. Percy ho vyzval k soutěži a poražený vypil ampulku se smrtící krví gorgony. Percy si neuvědomoval, že by starý slepec vyslovil nějaké prokletí, ale když se Fíneus rozplynul a vrátil se do podsvětí, nejspíš nepřál Percymu dlouhý a spokojený život.

Tehdy ho Gaia varovala: *Nepokoušej štěstí. Až přijde tvoje smrt, slibuji ti, že bude mnohem bolestnější než z krve gorgony.*

A teď byl v Tartaru, umíral na krev gorgony a další spoustu mučivých prokletí a přitom se díval, jak jeho dívka klopýtá kolem, slepá a bezmocná, přesvědčená, že ji opustil. Sevřel meč. Z kloubů se mu začalo kouřit. Z předloktí se vinul bílý dým.

Takhle neumřu, umínil si.

Nejen kvůli té bolesti a strašlivé ostudě, ale i proto, že ho Annabeth potřebuje. Jakmile by zemřel, zaměřily by se démonky na ni. Nemůže ji nechat samotnou.

Arae se nahrnuly kolem něj, hihňaly se a syčely.

Nejdřív mu vybuchne hlava, mýnil jeden hlas.